

**MAGA
HÄSTI**

RACHEL ABBOTT

MAGA
HÄSTI

Inglise keelest tõlkinud Eve Rütel

Originaali tiitel
Rachel Abbott
Sleep Tight
Published by Black Dot Publishing Limited

© Rachel Abbott 2014

Toimetanud Piret Klaus
Kujundanud Liis Karu

Tõlge eesti keelde © Eve Rütel ja Tänapäev, 2016

ISBN 978-9949-27-928-9
www.tnp.ee
Trükitud AS Pakett trükikojas

Kõik selles raamatus kujutatud inimesed ja sündmused on väljamõeldis ning sarnasus isikutega olevikus või minevikus kokkusattumus.

PROLOOG

Tüdruk naeratas, asutades end väljuma lärmakast pungil täis pubist, ning hüüded ja naer kõrvus kumisemas, lükkas ta jõupingutusega lahti raske välisukse, lastes sisse pahvaka külma õhku. Ta pöördus kannal ja hüüdis „Õöd!” kõigile, kes juhtusid tema poole vaatama; mõned käed tõusid lahkumistervituseks, kuid enamik ei pannud teda tähele, olles ametis oma õllekapaga või žestikuleerides elavalt, et rõhutada mingit detaili uusimast anekdoodist, mida jagati kõigiga, kes olid valmis kuulama.

Uks põmatas ta selja taga kinni, lõigates läbi sooja kollase valguse ja noorte mõnusalt aega viitvate inimeste õnnelikud hääled. Külma õhtu neelas ta endasse ja äkiline vaikus rabas teda nagu hoop. Hetke seisis ta liikumatult.

Varatalve jahedusest judisedes mähkis ta salli tihedamalt ümber kaela ja pani käed vaheliti, emmates end, et sooja hoida. Tal tuli tõesti leida piisavalt meele järele mantel, mida õhtuti välja minnes kanda. Ta muigas oma edevuse üle ja tuletas endale meelde, et nende korterisse on kõigest veerand tundi kõndimist, nii et kui ta piisavalt kiiresti astub, hakkab peagi soe.

Vaikus purunes silmapilguks, kui publi uks taas lahti paiskus, seest tulvav valgus heitis märjale sillutisele merevaigukarva kuma. Soojast ruumist kostva valju muusikakatke taustal arvas ta kuulvat kedagi hüüdvat tema nime, kuid siis vajus uks mürtsuga kinni ja kõik oli jälle vaikne.

Vähesed inimesed, kes Manchesteri selle linnaosa tänavatel viibisid, kiirustasid oma teed, kadudes kodudesse pööravatele sissesõiduteedele. Tundus, et vilets ilm ja varane külmalaine sundisid inimesi täna õhtul toasoojusse, ja kes saaks neid selles süüdistada.

Mõne meetri kaugusel oli üks paarike suudlemiseks peatunud, tüdruk oli käed poisi kaela ümber põiminud, seistes kiki-varvul, keha kogu pikkuses poisi vastu surudes, ja õhtu tundus korraga soojem. Neid vaadates naeratas tüdruk uuesti, mõeldes, kui imeline tunne on olla armunud. Tema ja ta kallim olid alles hiljuti kokku kolinud ja ta polnud kunagi varem nii õnnelik olnud.

Ta jõudis ristmikule ja ootas, kuni saab üle tee minna. Autosid oli vähe, kuid linna teiste asumitega ühendava peamagistraalina polnud tänav kunagi päris tühi.

Ta kiirustas üle tee, kui autovoolule tuli vahe, ja suundus teisel pool asuvate vaiksemate tänavate poole, eemale suurtest korrusmajadest ja modernsetest hoonetest. Ta oli olnud põnevil, kui nad leidsid korteri vanas viktoriaanlikus majas – nende päralt oli kogu esimene korrus, ja kuigi paik nägi ikka veel välja üpris armetu, olid nad selle korrastamise käsile võtnud. Kõige parem oli, et kodu asus armsal ja rahulikul puudest palistatud alleel, mis andis igale majale privaatsuse hõngu.

Ta pöördus esimesest tänavast alla. Paremat kätt jääv väike park oli harilikult täis mängivaid lapsi, kuid praegusel õhtusel ajal maha-äetud, ainsaks liikujaks üksik kiik, mis hääletult kergelt õõtsus.

Tema kontsata kingad ei teinud sillutisel kuigi palju kära ja tal oli veider tunne, nagu oleks ta ülejäänud maailmast ära lõigatud. Ta kiikas majade akende poole, kui neist möödus, kuid enamik oli pilgu eest kaitstud kõrgete hekkidega ja need, mida ta näha võis, olid mustad, peegeldades elutult üksnes tänavalaternaid ja muutes klaaside taga asuvad ruumid kummaliselt hüljatuks.

Tunne, et ta pole üksi, hiilis üha rohkem ligi. See polnud midagi konkreetset, nagu saapatalla sahin või vilksamisi silmatud tume vari, mis selle tekitas. See oli midagi sootuks muud. See oli tunne, et kellegi pilk puurib ta selga. Ta lihtsalt teadis.

Ta keha tõmbus jäigaks ja kõik närvilõpmed löid kirvendama. Kas ta peaks jooksu pistma? Või oleks see mehele signaal

tagaajamiseks ja ta kinnipüüdmiseks? Kas ta peaks mõne maja sissesõiduteele pöörama? Aga mees võib ta kallal olla enne, kui ta ukseni jõuab.

Kas oleks parem mehele teada anda, et teda on märganud? Kas see kutsuks esile reaktsiooni, kui ta tagasi vaataks? Ta ei osanud arvata.

Kuid mees oli seal. Tüdruk lihtsalt ei teadnud, kui lähedal.

Impulsi ajal vaatas ta vilksamisi tagasi. Tänav oli tühi. Kas mees siis polnudki tal kannul? *Kusagil* ta igatahes varitses, selles oli tüdruk kindel. Ta kammis pilguga parki ja mõtles õõtsuvale kiigele. Mees võib praegu hoopis tema kõrval kõndida, peitudes pimedat laternateta pargirada ääristavate põõsaste taha.

Ta pead läbistas sähvatusena mäluksild varasemast õhtust. Kogu pubis möllava naeru ja lusti keskel oli ta hetkeks tundnud seletamatut ebamugavust. Ta oli oma baaripukil kiiresti ümber pööranud, peaaegu oodates, et avastab selja tagant tundmatu sissetungijast mehe, kes seisab temast vaid sentimeetrite kaugusel. Kuid seal polnud kedagi, keegi isegi ei vaadanud. Ta oli tundmuse peletanud, lubades heal tujul ebamugavast ärevusest võitu saada. Aga see oli olnud sama tunne. See oli olnud täpselt nii, nagu ta end praegu tundis.

Eespool ilmus nähtavale pargi sissepääs. Kui mees on põõsaste taga ja kavatseb teda rünnata, teeb ta seda just seal. Tal oli plaani väljamõtlemiseks aega vaid mõni sekund. Ta käitub, nagu poleks midagi lahti, ja siis, hetkel, kui ta väravaga kohakuti jõuab, pistab jooksu. Ja kui vaja, siis karjub.

Kaks sammu veel ja ta jõuab väravani. Ta lasi käsivarred külgedele rippu. Tema tänavanurk oli nüüd üsna lähedal, otse ees, kuid seal oli veelgi pimedam, puude jämedad tüved, mida ta nii väga armastas, heitsid kitsale kõnniteele sügavaid varje, jäigad mustad oksad öötaevaga ühte sulamas.

Üks, kaks – ja *jookse!*

Ta ei riskinud avatud pargivärava poole pilku heita ega kuulnud üle oma sammumüdina ja lõõtsutamise, kas keegi talle järgneb.

Ta oli nurgast kümne meetri kaugusel, kui see juhtus. Ta oli peaaegu kohal, peaaegu kodus, peaaegu kaitstud.

Viimase musta puutüve tagant ilmus välja tume kuju ja seisis liikumatult, jalad laialt harkis, oodates, et jooksja kinni püüda.

**ESIMENE
OSA**

OLIVIA

1

Uksekella kime helin lõhub maja morni vaikuse kildudeks ja ma lakkan toas ringi tammumast. Tunnen irratsionaalset lootuse-sööstu. Kas see võiks olla Robert? Ta unustas oma võtmed maha? Aga ma tean, et ei ole. Ma tean täpselt, kes see on.

See on politsei, ja nad on siin sellepärast, et ma helistasin neile.

Oleksin pidanud teadma, mis võib juhtuda. Oleksin pidanud paremini mõistma, mida Robert oli mulle öelnud kõikvõimalikul moel, välja arvatud sõnadega. Nüüd on juba kolm tundi sellest, kui ta mu lapsukestega lahkus, ja iga luu ja lihas mu kehas valutab nende kaotusest.

Kus mu lapsed on?

Kas on juhtunud õnnetus? *Palun, ei.*

Mõte lööb mind nagu hoop ja mu suletud laugude pimedusse kerkivad ilmekad pildid. Avan silmad, kuid kujutlen neid ikka veel Roberti auto tagaistmel, hämara teeperve kõrval kraavis, mingi maniakaalse juhi poolt teelt välja paisatud, lamamas seal ja lihtsalt ootamas, et keegi nad avastaks. Näen verd nende otsaesistel ja kuulan mõttes nende karjeid, lihtsalt selleks, et teada: nad on elus. Aga ma ei kuule midagi peale avatud autoaknast kostva linnulaulu. Robertit ma selles mõttepildis ei näe.

Nii jubedad ja õõvastavad, kui need nägemused ongi, ei usu ma tegelikult, et nad on õnnetusse sattunud. Südames tean, et juhtunud on midagi muud. Midagi märksa võikamat.

Kui ukse avan, seisab lävel noor laiaõlgne konstaabel, kes näeb oma soomusvestis ja lühikeste käistega särgis välja toekas ja asjalik. Ma tean, mida ta minult kohe küsib, ma tean kogu protseduuri. See on samasugune nagu eelmisel korral.